

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/92/2022
Identifikačné číslo spisu:	1403899455
Dátum vydania rozhodnutia:	25.07.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1403899455.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Terézie Mecelovej a Mgr. Dušana Číma v spore žalobkyne Dobrá správa, s.r.o., Bratislava, Pluhová 32, proti žalovanému: Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, Bratislava, Polianky 9, zastúpené: Mgr. Matejom Vidom, advokátom, Bratislava, Papraďová 3, o zaplatenie 15 139,14 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 12C/273/2003, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/211/2018 z 29. septembra 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

Rozhodnutie súdu prvej inštancie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 20. decembra 2017 (v poradí druhým) žalobu žalobkyne (ďalej aj „žalobca“) v celom rozsahu zamietol, žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % a štátu priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania za znalecký úkon znalkyne R.. I.. J. W., U.., vo výške 100 % .

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobou podanou na súd dňa 2. septembra 2003 sa pôvodní žalobcovia označili ako Vlastníci bytov a nebytových priestorov A.. S. X-XX Q., zastúpení Správcovským bratislavským družstvom, neskôr v spresnenom označení ako fyzické osoby v I. rade I. L. a spol., domáhali od žalovaného zaplatenia sumy 591 525,10 Sk, t.j. 19 635,04 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania a to z dôvodu, že na základe zmluvy o výkone správy vykonáva Správcovské bratislavské družstvo od 01. septembra 2001 správu tohto objektu. Správu objektu do 31. augusta 2001 vykonával žalovaný a podľa § 16 ods. 7 zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“) bol žalovaný povinný nevyčerpané prostriedky určené na údržbu a opravy domu previesť na fond prevádzky, údržby a opráv bytu. Tento fond bol pre žalobcu

zriadený na samostatnom bankovom účte. Dňa 19. júla 2001 žalovaný uznal nevyčerpané prostriedky určené na údržbu a opravy domu, bytov a nebytových priestorov v dome k 31. decembra 2000 ako svoj dlh voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov (ďalej aj „NP“) v danom bytovom dome. Zároveň sa v uznaní dlhu zaviazal, že tvorba a čerpanie fondu prevádzky údržby a opráv (ďalej aj „FPÚO“) za obdobie od 01. januára 2001 do 31. júla 2001 bude predmetom konečného vyúčtovania, ktoré sa spracuje do 30. novembra 2001. Konečné vyúčtovanie bolo zrealizované 12. marca 2003. Na základe tohoto vyúčtovania vznikol podľa tvrdenia žalobcov žalovanému voči nim dlh 591 525,10 Sk. Podľa uznania dlhu mal previesť žalovaný danú sumu, resp. ju zaplatiť do 30. júla 2001, ktorú povinnosť si nesplnil. Uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 31. mája 2006 bola pripustená zámena účastníkov konania tak, aby namiesto doterajších žalobcov - fyzické osoby, v konaní vystupoval ako žalobca Správcovské bratislavské družstvo, IČO: 35 803 843, so sídlom Bratislava, Drobného 27. Uznesením č. k. 4Co/211/2018-1300 z 8. januára 2020 bolo rozhodnuté o zámene žalobcu tak, že namiesto dovtedajšieho žalobcu vstúpila spoločnosť Dobrá správa, s.r.o., Bratislava, ktorá je aktuálnym správcom v bytovom dome.

3. V poradí prvým rozsudkom zo dňa 16. januára 2012 uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15 139,14 eur s príslušenstvom a v časti sumy 4 495,90 eur žalobu zamietol. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného voči vyhovujúcej časti žaloby, uznesením zo dňa 30. októbra 2015 č. k. 4Co/156/2012-446 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Po zrušení a vrátení veci v jej vyhovujúcej časti (15 139,14 eur s prísl.) súd prvej inštancie vec opätovne prejednal a právne posúdil (v poradí druhým rozsudkom) podľa ust. § 8 ods. 1, 2, 3, § 6 ods. 1, § 8 ods. 1, 2, § 5 ods. 1 písm. b), § 16 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z., § 558 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Konštatoval, že vo veci nebolo medzi stranami sporné, že Stavebné bytové družstvo Bratislava IV - žalovaný, na základe Zmluvy o výkone správy č. S 0101//009/001/98 z marca 1998 vykonával správu bytového domu na A. S. X-XX v Q.. Správu predmetného bytového domu vykonával do 31. augusta 2001. Od 01. septembra 2001 na základe zmluvy o výkone správy z 23. júla 2001 vykonávalo správu bytového domu A. S. X-XX v Q., najprv Správcovské bratislavské družstvo a následne aktuálny žalobca (poznámka dovolacieho súdu). Tiež nepovažoval za sporné, že Správcovské bratislavské družstvo (ďalej aj „SBD“) ako mandatár a žalovaný ako mandant uzavreli dňa 15. februára 2001, s účinnosťou od 01. marca 2001, mandátnu zmluvu podľa § 566 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObchZ“), v znení jej dodatkov. Z mandátnej zmluvy uzavretej podľa § 566 ObchZ medzi žalovaným, zastúpený I. B.V., predsedom a I. T. G., členom predstavenstva a SBD zastúpeným predsedom I. T. L. vyplýva, že mandant poveril mandatára realizáciou výkonu správy nehnuteľností (čl. II. bod 1 zmluvy). Podľa čl. II. bod 4 mandátnej zmluvy, mandant poveril mandatára vedením účtovníctva mandanta podľa právnych predpisov vrátane účtovnej závierky a spracovania podkladov pre podanie priznania k dani z príjmov PO aj za rok 2000. Podľa čl. III. bod 3 citovanej zmluvy sa mandatár zaviazal, že správu bude vykonávať v mene mandanta, a na jeho účet, že bude viesť FPÚO každej nehnuteľnosti na samostatnom bankovom účte. Poukázal aj na čl. XI. bod 2 mandátnej zmluvy, že výkon správy podľa tejto zmluvy pre jednotlivé nehnuteľnosti končí skončením platnosti zmluvy o výkone správy medzi mandantom a vlastníkami nehnuteľností pokiaľ mandant neuzavrel novú zmluvu. Zmluva bola uzavretá na dobu určitú tri roky od 01. marca 2001 do 31. decembra 2003. Podľa bodu 8 cit. Článku mandátnej zmluvy vyúčtovanie FPÚO mandatár predloží do 30 dní po ukončení správy a použije zostatky fondov na účty určené mandantom alebo vlastníkami bytov a NP. Z listiny Uznanie dlhu zo dňa 19. júla 2001 vyplýva, že žalovaný zastúpený I. B. N., predsedom družstva a I. T. G., členom predstavenstva, ako správca uznáva dlh ku dňu 31. decembra 2000 vo výške 1 028 094,69 Sk. Tento dlh uznáva, čo do dôvodu a výšky a prehlasuje, že ho prevedie vlastníkom bytov a nebytových priestorov na fond prevádzky, údržby a opráv v dome, pre ktorý je SBD ako mandatárom zriadený účet v Tatra banka, a.s. Bratislava v troch lehotách: 1. splátka 300 000 Sk do 30. júla 2001, 2. splátka 300 000 Sk do 31. augusta 2001, 3. splátka 428 094,69 Sk do 30. septembra 2001. Potvrdenie bolo vystavené mandatárom - žalobcom, podpísané za mandatára I. B. N., riaditeľom SBD. Konečné vyúčtovanie bolo zrealizované 12. marca 2003, na základe čoho bol pre žalovaného ustálený dlh 591 525,10 Sk. Podľa listiny - Zostava výsledkov ročného vyúčtovania bytov za rok 2000 bol celkový nárok

domu 1 047 606,88 Sk, doplatok od žalovaného za objekt A. S. X-XX vo výške + 591 525,10 Sk. Konštatoval, že predmetom sporu je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 15 139,14 eur s príslušenstvom (po čiastočnom zamietnutí žaloby vo výške 4 495,90 eur s príslušenstvom, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, keď strany nepodali odvolanie).

5. K otázke posúdenia aktívnej vecnej legitímácie súd prvej inštancie uviedol, že túto vyriešil vydaním rozhodnutia - uznesenia o zámene účastníkov z 31. mája 2006 tak, že namiesto pôvodných žalobcov - vlastníkov bytov a NP pripustil zmenu na strane žalobcu v osobe žalobcu ako správcu. Uvedená zámena reflektuje zmenu v právnej úprave, ku ktorej došlo zákonom č. 367/2004 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 367/2004 Z. z.“), § 8b ods. 1 a § 31 ods. 2. Konštatoval, že žalobca má aktívnu vecnú legitímáciu na uplatnenie nároku, keď ako správca koná za vlastníkov v ich mene a na ich účet. Vlastníci tak vo vlastnom mene a na vlastný účet žiadali zaplatiť predmetné finančné prostriedky od žalovaného, nakoľko sú to finančné prostriedky a majetok vlastníkov bytov a NP. Uviedol, že predmetná pohľadávka je uplatňovaná za obdobie od 1. januára 2001 do 31. augusta 2001, kedy v zákone č. 182/1993 Z. z., v tom platnom znení § 8 ods. 2 cit. zák., nebola vyslovene upravená povinnosť končiaceho správcu previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu. Táto povinnosť bola poňatá do právnej úpravy výslovne v ust. § 8a zák. č. 182/1993 Z. z. s účinnosťou od 01.07.2004. Poukázal na čl. VIII. bod bod 1. Zmluvy o výkone správy z 17. marca 1998, v zmysle ktorého je zmluva uzavretá na dobu neurčitú, pričom ju možno vypovedať ktoroukoľvek zo zmluvných strán a to aj bez udania dôvodu. Pri ukončení správy odovzdá správca vlastníkom: a/ do dňa ukončenia správy všetku projektovú a písomnú dokumentáciu od príslušného objektu, b/ do 31. mája nasledujúceho roka vyúčtovanie za predchádzajúce obdobie, c/ ku dňu ukončenia správy prevedie zostatok na účet vlastníkov. Konštatoval, že povinnosť žalovaného ako končiaceho správcu, bez ohľadu, že nebola v tom čase výslovne poňatá v zákone č. 182/1993 Z. z. v ustanovení § 8 ods. 2, vyplývala priamo zo zmluvy o výkone správy uzavretej medzi jednotlivými vlastníkami bytov a NP a žalovaným ako správcom. Ide teda o peňažný záväzok vyplývajúci zo zmluvy o výkone správy, ktorý podlieha všeobecnej trojročnej premlčacej lehote podľa § 100, § 101 OZ so začiatkom plynutia od 01. septembra 2001. Záväzok žalovaného mal byť splnený do 31. augusta 2001, teda lehota by uplynula 31. augusta 2004. Žalobný návrh bol podaný 02.09.2003, t. j. včas ešte v rámci plynutia premlčacej lehoty. Nárok žalobcu podľa súdu prvej inštancie nie je premlčaný.

6. Ďalej sa okresný súd zaoberal uznaním dlhu. Podľa súdu prvej inštancie z ustanovenia § 6 ods. 1, § 8 ods. 1, 2, § 5 ods. 1 písm. b), § 8 ods. 1 písm. c) zák. č. 182/1993 Z. z. vyplýva, že prostriedky získané od vlastníkov bytov a NP, ktorými je tvorený FPÚO, predstavujú majetok samotných vlastníkov bytov a NP v bytovom dome. Ide teda o prostriedky vlastníkov bytov a NP a tieto nemôžu byť dlhom správcu. Správca je len subjektom, ktorý s týmito prostriedkami hospodári v súlade s uzavretou zmluvou o výkone správy a vo vzťahu ku nim preto správca nevystupuje ako dlžník, nakoľko zo záväzkovo-právneho vzťahu - zo zmluvy, mu nevyplyva povinnosť vo vzťahu k týmto prostriedkom niečo dať, trpieť, konať. Vzhľadom na uvedené nemôže podľa súdu prvej inštancie správca bytového domu uznať dlh ako svoj dlh zostatok finančných prostriedkov na FPÚO, pretože tieto sú vo vlastníctve jednotlivých bytov a NP v bytovom dome. Správca vo vzťahu k týmto prostriedkom FPÚO teda nemôže mať dlh vo vzťahu k týmto prostriedkom, je len zodpovedný za riadne hospodárenie s nimi, i za prípadnú škodu. Správci vzniká povinnosť tieto prostriedky previesť na účet nového správcu až v prípade zániku zmluvy a to v čase zániku správy, ak to bolo dohodnuté v zmluve o výkone správy. Dlh žalovaného by mohol vzniknúť najskôr dňom ukončenia správy bytového domu, ak by odmietol previesť nevyčerpané prostriedky FPÚO na účet nového správcu. Uznanie dlhu zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku o jeho existencii v čase uznania. Mal za to, že Uznanie dlhu z 19. júla 2001 nemôže byť platným právnym úkonom, nakoľko žalovaný ako správca nebol k danému dňu povinný previesť zostatok na FPÚO na vlastníkov, resp. nového správcu. Dospel k záveru, že uznanie dlhu je neplatné.

7. Podľa názoru súdu prvej inštancie aj ďalšie skutočnosti spochybňujú tento uznávací prejav pretože ho podpísali I. N. a I. G. pôsobiaci u žalovaného do 01. augusta 2002 pričom od 04. decembra 2002 obaja pôsobili u žalobcu ako predseda a podpredseda. Potvrdenie o konečnom finančnom vysporiadaní z 15.

marca 2002 však vydal mandatár podpísaný I. N. ako riaditeľ žalobcu a financie na účte viedol mandatár, teda žalobca. Podľa čl. X. bod 1 Mandátnej zmluvy bol mandatár - žalobca splnomocnený len na úkony vykonávané v súvislosti so zabezpečením povinností vyplývajúcich z plnenia predmetu zmluvy, z ktorých je zaviazaný priamo mandant. Mandátna zmluva z 15. februára 2001 v čl. XI. bod 2 určuje, že výkon správy medzi mandantom a vlastními nehnuteľnosťami končí skončením platnosti zmluvy o výkone správy medzi mandantom a vlastními nehnuteľnosťami, k čomu došlo 31. augusta 2001. V súvislosti s existenciou a výškou uplatňovanej pohľadávky v žalovanej sume dospel k záveru, že z vykonaných dôkazov nevyplývala pre žalovaného žalobcom tvrdená povinnosť žalovaným zaplatiť dlh v žalovanej výške. Bez existencie samotného dlhu nemôže dôjsť k jeho uznaniu a nie je možné uznať dlh v čase, kedy tento neexistuje. Podľa súdu prvej inštancie v danom prípade z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že boli splnené zákonné podmienky pre posúdenie právneho základu žaloby pre priznanie samotného nároku na základe uznávacieho písomného prejavu žalovaného z 19. júla 2001. Podľa súdu prvej inštancie z uznania dlhu z 19. júla 2001 nevyplýva jednoznačne práve výška žalovanej sumy pôvodne 591 525,10 Sk, ktorá bola ustálená až konečným vysporiadaním z r. 2003. Finančné prostriedky vlastníkov bytov a NP sa nachádzali na účte číslo XXXXXXXXXXX/XXXX, s týmto účtom mal právo disponovať na základe mandátnej zmluvy žalobca, na tento účet boli poukazované finančné prostriedky vlastníkov bytov a NP počas trvania zmluvy o výkone správy so žalovaným. Ku dňu zániku zmluvného vzťahu medzi vlastními a žalovaným bola na účte výška 456 081,78 Sk, ktorú sumu si vzali vlastníci ku novému správcovi a ktorej vydania sa od žalovaného nedomáhajú. Konštatoval, že v prejednávanej veci nebolo možné zistiť dokazovaním presnú výšku nároku, a v takom prípade žalobca neunesol dôkazné bremeno, čo vedie k tomu, že jeho žalobu zamietol.

Rozhodnutie odvolacieho súdu

8. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 29. septembra 2021 sp. zn. 4Co/211/2018 zmenil napadnutý prvostupňový rozsudok tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 15 139,14 € so 17,6% úrokom z omeškania ročne od 1. decembra 2001 do zaplatenia a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania (výrok IV.). Rovnako tak priznal štátu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

9. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), dospel k záveru, že odvolanie podané žalobcom je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je treba zmeniť, pretože súd prvej inštancie vec neposúdil správne po právnej stránke.

10. Odvolací súd v súvislosti s povinnosťou končiaceho správcu previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu (alebo spoločenstva) právne vychádzal z ustanovenia § 10 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. (v znení platnom v čase uzavretia zmluvy). Žalovaný v konaní argumentoval o. i. v súvislosti s výkonom správy tým, že správu fakticky do 31. augusta 2001 vykonával žalobca z dôvodu, že medzi stranami bola uzavretá dňa 15.02.2001 mandátna zmluva, v zmysle ktorej bol žalobca poverený výkonom správy nehnuteľností (bytov a nebytových priestorov viacerých bytových domov). K uvedenej mandátnej zmluve odvolací súd uviedol, že táto nič nemení na právnom postavení žalovaného ako správcu bytového domu vo vzťahu k vlastníkom bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome až do 31. augusta 2001, lebo postavenie správcu mu vyplývalo zo zmlúv o výkone správy, uzavretých s jednotlivými vlastními bytov a nebytových priestorov. Z týchto právnych skutočností (jednotlivých Zmlúv o výkone správy uzavretých medzi žalovaným ako správcom a jednotlivými vlastními bytov a nebytových priestorov), vyplýva vecná pasívna legitímácia žalovaného v tomto konaní. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplývalo, že výkon správy od 01. septembra 2001 vo vzťahu k bytovému domu v Bratislave, na ul. Ľ. Zúbka, na základe zmlúv o výkone správy (uzavretých opäť s jednotlivými vlastními bytov a nebytových priestorov) vykonáva žalobca. Z dokazovania tiež vyplynulo, že žalovaný dňa 19. júla 2001 uznal dlh na nevyčerpaných finančných prostriedkoch, určených na údržbu a opravu domu k 31. decembra 2000 voči žalobcovi vo výške 1 028 094,69 Sk. Z

predmetnej listiny vyplýva, že tento dlh uznáva čo do dôvodu a výšky a prehlasuje, že ho prevedie vlastníkom bytov a nebytových priestorov na fond prevádzky, údržby a opráv v dome, pre ktorý je SBD ako mandatárom zriadený účet: XXXXXXXXXX vedený v A., v troch splátkach: 1. splátka 300 000 Sk do 30. júla 2001, 2. splátka 300 000 Sk do 31. augusta 2001, 3. splátka 428 094,69 Sk do 30. septembra 2001. Záverom prehlásil, že tvorba a čerpanie FÚOO od 01. januára 2001 do 31. júla 2001 bude predmetom konečného vyúčtovania, ktoré správca spracuje do 30. novembra 2001. Sporná zostala výška týchto prostriedkov za obdobie od 01. januára 2001 do 31. augusta 2001 (t.j. do zmeny správcu predmetného bytového domu), ktorá mala byť predmetom konečného vyúčtovania, ktoré sa žalovaný zaviazal spracovať do 30. novembra 2001, čo ale neurobil.

11. Predmetná pohľadávka je uplatňovaná za obdobie od 01. januára 2001 do 31. augusta 2001, kedy v zákone č. 182/1993 Z. z. v tom čase platnom znení § 8 ods. 2, nebola výslovne upravená povinnosť končiaceho správcu previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu (alebo spoločenstva). Takáto povinnosť bola zahrnutá do právnej úpravy v ustanovení § 8a zák. č. 182/1993 Z. z. s účinnosťou od 01. júla 2004. Zákon č. 182/1993 Z. z. (v znení platnom k 30. septembra 2001) odkazoval v § 10 ods. 2, posledná veta, zmluvné strany zmluvy o výkon správy, t.j. vlastníkov bytov a nebytových priestorov a správcu, aby si v zmluve o výkone správy upravili spôsob a oprávnenie hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv. Ako vyplýva zo Zmluvy o výkone správy zo 17. marca 1998, jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov pre prípad ukončenia výkonu správy zaviazali správcu - žalovaného podľa čl. VIII. bod 1 Zmluvy pri ukončení správy odovzdať vlastníkom: a/ do dňa ukončenia správy všetku projektovú a písomnú dokumentáciu od príslušného objektu, b/ do 31.5. nasledujúceho roka vyúčtovanie za predchádzajúce obdobie, c/ ku dňu ukončenia správy previesť zostatok na fonde D. na účet vlastníkov. Takáto povinnosť teda žalovanému ako končiacemu správcovi bez ohľadu na to, že nebola v tom čase výslovne pojatá do zákona č. 182/1993 Z. z., ust. § 8 ods. 2, vyplývala zo zmluvných podmienok dohodnutých v zmluvách o výkone správy, uzavretých medzi žalovaným ako správcom a jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov, konkrétne čl. VIII ods. 1 písm. b) a c). Ide teda o peňažný záväzok vyplývajúci zo Zmluvy o výkone správy, ktorý podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§ 100 ods. 1, § 101 OZ), so začiatkom plynutia od 01. septembra 2001 (záväzok mal byť splnený do 31. augusta 2001), ktorá by uplynula 31. augusta 2004. Žalobca v súdnej právnej veci podal žalobu na súde dňa 02. septembra 2004, t.j. včas, ešte v rámci plynutia premlčacej doby. Odvolací súd preto uzavrel, že súd prvej inštancie správne posúdil otázku premlčania uplatneného nároku, keď dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný, keď žaloba bola podaná včas, v rámci plynutia premlčacej doby.

12. Ohľadom existencie a výšky uplatňovanej pohľadávky odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že existencia dlhu žalovaného ako aj jeho výška bola v konaní preukázaná žalobcom produkovanými dôkazmi, predovšetkým z písomného Uznania dlhu zo dňa 19. júla 2001 (č.l. 20 spisu), potvrdením o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu prevádzky, údržby a opráv za objekt 0101, A.. S. X, XX, XX ku dňu ukončenia správy 31. augusta 2001 zo dňa 15. marca 2002, konečné vyúčtovanie z 12. marca 2003, tabuľka - zostava výsledkov. Z hľadiska posúdenia Uznania dlhu žalovaným zo dňa 19. júla 2001 sa odvolací súd nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý posúdil Uznanie dlhu za neplatné. Uznanie dlhu zo dňa 19. júla 2001 vyhodnotil odvolací súd ako platné uznanie dlhu v zmysle § 558 OZ, pretože obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom. Je v ňom totiž obsiahnuté písomné uznanie žalovaného, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, keď je nesporné, že právnym dôvodom vzniku záväzku bolo vrátenie nevyčerpaných prostriedkov FPÚO bytového domu na ulici A.. S. X-XX, v Q. správcom po ukončení výkonu správy. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím inštitútom. Zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku existencie dlhu v dobe uznania. Pokiaľ ide o vymedzenie dlhu čo do dôvodu a výšky, toto vymedzenie nemožno prísne formalizovať. Je však nevyhnutné, aby z úkonu dlžníka bolo možné dôvod a výšku dlhu stanoviť určito a zrozumiteľne. Vymedzením dlhu sa rozumie určenie jeho právneho titulu, z ktorého vznikol (napr. zmluva, ustanovenie zákona, a pod.). Uzaním záväzku je založená vyvrátiteľná právna domnienka o trvaní uznaného záväzku v okamihu jeho uznania. Dôkazné bremeno trvania záväzku v dobe uznania sa tak presúva na dlžníka, ktorý, ak sa má zbaviť povinnosti plniť, musí preukázať, že uznaný záväzok

neexistuje. Ak založilo uznanie dlhu vyvrátiteľnú domnienku, podľa ktorej sa má za to, že záväzok v dobe uznania trval, potom v konaní, v ktorom sa veriteľ domáha splnenia tohto záväzku, spočíva dôkazné bremeno ohľadom neexistencie záväzku na dlžníkovi. Za situácie platného uznania záväzku nemožno urobiť záver, že oprávnený veriteľ neunesol ohľadom skutočnosti, ktorej svedčí vyvrátiteľná právna domnienka, dôkazné bremeno, a to ani vtedy, ak dlžník popiera takúto skutočnosť negatívnymi tvrdeniami. V nadväznosti na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že prejav označený ako „uznanie dlhu“ zo dňa 19. júla 2001 obsahuje všetky náležitosti potrebné pre platné uznanie dlhu v zmysle § 558 OZ, teda bol spísaný v písomnej forme, obsahuje vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu a výšky. Samotné uznanie dlhu bolo podpísané dvoma členmi štatutárneho orgánu žalovaného, tak ako to bolo potrebné v zmysle obchodného registra žalovaného. Predmetné Uznanie dlhu preukazuje výšku dlhu k 31. decembra 2000 a prípadné prírastky, či úbytky vo фонде údržby a opráv v nasledujúcom období nie sú relevantné z hľadiska posudzovania platnosti tohto právneho úkonu.

13. Uvedené uznanie dlhu zo dňa 19. júla 2001 založilo právnu domnienku existencie dlhu žalovaného voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov vo výške 1 028 094,69 Sk ku dňu 31. decembra 2000, ktorá predstavuje zostatok s poukazom na § 16 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z. a v ďalšej časti sa správca zaväzuje predložiť tvorbu a čerpania FPÚO a vyhotoviť do 30. novembra 2001. Žalobca ohľadom výšky žalovanej istiny produkoval dôkazy, ktorými odôvodňoval ním uplatňovanú výšku zostatku, ktorú mal žalovaný ako končiaci správca poskytnúť za obdobie od 1. januára 2001 - do 31. augusta 2001. Právom žalovaného bolo, aby v konaní pred súdom prvej inštancie preukázal, že dlh nevznikol a vzhľadom k tejto skutočnosti je žalovaný nositeľom dôkazného bremena v súvislosti s uznaním dlhu zo dňa 19. júla 2001. Súd prvej inštancie okrem konštatovania neplatnosti Uznaní dlhu argumentoval aj tým, že čiastku, ktorá by mala byť predmetom finančného vysporiadania, nie je možné presne stanoviť, nemožno ju ustáliť a v konečnom dôsledku nebola preukázaná výška dlhu žalovaného. Odvolací súd uvedený záver prvoinštančného súdu nepovažoval za správny. Podľa názoru odvolacieho súdu neobstoí záver, že žalobcovi nemožno priznať žiadne plnenie, lebo jeho výšku nemožno jednoznačne zistiť. Žalobca v tomto smere produkoval dôkazy, ktorými odôvodňoval ním uplatňovanú výšku zostatku, ktorú mal žalovaný ako končiaci správca poskytnúť za obdobie od 1. januára 2001 do 31. augusta 2001. Námietky žalovaného voči uplatňovanej výške pohľadávky sa obmedzili len na jej popieranie, pritom to bol žalovaný, kto mal mať k dispozícii chýbajúce prvotné doklady. Pokiaľ tieto neboli k dispozícii, nemôže ísť táto skutočnosť na úkor vlastníkov bytov a nebytových priestorov označeného bytového domu. Výška pohľadávky mala byť potom stanovená na základe tých dôkazov, ktoré boli dostupné. Samotné uznanie dlhu k 31. decembra 2000 nebolo dostačujúce pre ustálenie výšky neprevedeného zostatku peňažných prostriedkov. Túto bolo potrebné ustáliť v spojení s obsahom Potvrdenia o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu prevádzky údržby a opráv zo dňa 15. marca 2002 (č. 1. 1097) ku dňu ukončenia správy 31. augusta 2001, ktoré dôkazy produkoval v konaní žalobca. Na základe týchto skutočností potom odvolací súd dospel k záveru, že v konaní bola preukázaná výška zostatku fondu, ktorý bol žalovaný povinný previesť žalobcovi, ako novému správcovi, na účet vlastníkov a to v sume 15 139,14 eur.

Dovolanie a argumentácia procesných strán

14. Proti ostatnému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ohľadne vyhodnotenia listiny Uznanie dlhu z 19.07.2001 (ďalej len „Uznanie dlhu“) ako platného uznania dlhu v zmysle § 558 OZ. Dovolateľ je toho právneho názoru, že Uznanie dlhu je neplatným právnym úkonom a prenesenie dôkazného bremena na dovolateľa je nesprávny postup súdu.

15. Dovolateľ na rozdiel od odvolacieho súdu uviedol, že má zhodne so súdom prvého stupňa za to, že Uznanie dlhu z 19. júla 2001 nemôže byť platným právnym úkonom, lebo žalovaný ako správca, nebol k danému dňu povinný previesť zostatok na FPÚO na vlastníkov, resp. nového správcu. Aj ďalšie skutočnosti spochybňujú tento uznávací prejav. Podpisali ho I.. N. a I.. G. pôsobiaci v SBD BA IV do 1. augusta 2002, pričom od 4. decembra 2002 obaja pôsobili u SBD ako predseda a podpredseda. Potvrdenie o konečnom finančnom vysporiadaní z 15. marca 2002 však vydal mandatár podpísaný I..

N. ako riaditeľ SBD a financie na účte viedol mandatár, teda žalobca. Podľa čl. X. bod 1 Mandátnej zmluvy bol mandatár splnomocnený len na úkony vykonávané v súvislosti so zabezpečením povinností vyplývajúcich z plnenia predmetu zmluvy, z ktorých je zaviazaný priamo mandant. Mandátna zmluva z 15. februára 2001 v čl. XI. bod 2 určuje, že výkon správy medzi mandantom a vlastníkami nehnuteľnosti končí skončením platnosti zmluvy o výkone správy medzi mandantom a vlastníkami nehnuteľnosti, k čomu došlo 31. augusta 2001. Po tomto dátume zaniklo aj oprávnenie mandatára konať za mandanta a akékoľvek prehlásenie či potvrdenie vydané mandatárom po tomto dátume je bez právneho významu. Uznanie práva čo do výšky musí byť vyjadrené tak, aby jeho výška bola objektívna určiteľná, napr. musí byť jednoznačne odvoditeľný z inej listiny, na ktorú listina o uznaní dlhu odkazuje. V súvislosti s existenciou a výškou uplatňovanej pohľadávky v žalovanej sume je žalobca názoru, že z vykonaných dôkazov nevyplynula pre žalovaného žalobcom tvrdená povinnosť žalovaného zaplatiť dlh v žalovanej výške. Pokiaľ žalobca opieral svoj nárok o právny úkon - uznanie dlhu uskutočnený správcom bytového domu počas trvania výkonu správy, týkajúce sa prostriedkov FPÚO, jeho nárok vychádza z neplatného právneho úkonu. Predpokladom platnosti právneho úkonu uznania dlhu je skutočnosť, že jeho predmetom je dlh v pravom zmysle. Bez existencie samotného dlhu nemôže dôjsť k jeho uznaniu a nie je možné uznať dlh v čase, kedy tento neexistuje. Z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že boli splnené zákonné podmienky pre posúdenie právneho základu žaloby pre priznanie samotného nároku na základe uznávacieho písomného prejavu žalovaného z 19. júla 2001. Z predmetného uznania dlhu nevyplyva práve výška žalovanej sumy. Uznanie dlhu žalovaným na základe len operatívnej evidencie tvorby a čerpania FPÚO bez zohľadnenia nedoplatkov nevyjadruje pravdivý stav záväzkov žalovaného voči bytovému objektu zo skutočne prijatých prostriedkov do FPÚO do 31. decembra 2000. Z uznania dlhu z 19. júla 2001 nevyplyva jednoznačne práve výška sumy pôvodne 591 525,10 Sk, ktorá bola ustálená až konečným vysporiadaním z roku 2003, z operatívnej evidencie, ktorú žalovaný spochybňoval, aj z dôvodu previazanosti vzťahov medzi stranami sporu vyplývajú z mandátnej zmluvy a jej ukončenia. V konaní nebolo preukázané, či má žalovaný voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov v spore zastúpených žalobcom, dlh na základe inej skutočnosti, t.j. či je daná existencia jeho povinnosti vrátiť zostatok peňažných prostriedkov FPÚO k 31. augusta 2001, keď si túto povinnosť nesplnil podľa zmluvy o výkone správy. Ku dňu zániku zmluvného vzťahu medzi vlastními a žalovaným bola na účte suma vo výške 456 081 Sk, ktorú sumu si vzali vlastníci ku novému správcovi a ktorej vydanie sa od žalovaného nedomáhajú.

16. Podľa dovolateľa súd prvej inštancie v súlade s názorom žalovaného správne konštatoval, že čiastku, ktorá by mala byť predmetom finančného vysporiadania tak, ako je uvedené v Uznaní dlhu, nie je možné ustáliť presne, pretože neboli predložené prvotné účtovné doklady a účtovníctvo žalovaného nebolo vedené riadne a správne. V súdnej veci nebolo možné zistiť dokazovaním presnú výšku nároku, a v takom prípade podľa dovolateľa žalobca neuniesol dôkazné bremeno, čo vedie k tomu, že jeho žalobu musí súd zamietnuť. Z hodnotenia vykonaných dôkazov, t.j. z hodnotenia jednotlivých svedeckých výpovedí, listinných dôkazov produkovaných žalobcom, aj z potvrdenia o zaplatení nedoplatkov z ročného vyúčtovania za roky 2000, 2001 - nebolo možné jednoznačne preukázať skutočnú výšku finančných prostriedkov na FPÚO bytového domu, čo neumožnilo prijať záver existencii konkrétnej výšky nevyčerpaných peňažných prostriedkov určených na údržbu a opravy domu, bytu a nebytového priestoru v dome na účte, ktoré by bol žalovaný povinný v súlade s § 516 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z. previesť na fond prevádzky, údržby a opráv vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Uvedené právne posúdenie uznania dlhu odvolacím súdom a prenesenie dôkazného bremena preukázať výšku pohľadávky žalobcu zo žalobcu na žalovaného považuje dovolateľ za nesprávne.

Krajský súd v Bratislave v uzneseniach vydaných v konaniach 2Cob/54/2012-214 a 6Co/16/2014-865 vyjadril právny názor o nemožnosti uznať dlh (záväzok) správcu vo všeobecnosti k majetku vlastníkov tvoreným ich prostriedkami FPÚO, ktoré správca ako cudziu vec iba spravuje (FPÚO nie sú prostriedky správcu).

17. Záverom dovolateľ požadoval odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/211/2018-1313 zo dňa 29. septembra 2021. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol,

aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 450 CSP rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/211/2018 zo dňa 29. septembra 2021 zrušil a svojim rozhodnutím podľa § 450 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie veci, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodne inak. V prípade úspechu dovolateľa v dovolacom konaní žiadal priznať náhradu trov súdneho konania vrátane trov právneho zastúpenia.

18. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol ako nedôvodné pretože dovolateľ nevymedzil dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 432 CSP, keď nevymedzil právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pre prípad, ak by relevantnou právnou otázkou mala byť otázka platnosti uznania dlhu a prenesenie dôkazného bremena na žalovaného tak, takáto otázka už v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu bola vyriešená a preto dovolanie oprieť o § 421 ods. 1 b) CSP považuje za bezpredmetné. Záverom poukázal na ďalšie dovolacie konania s totožným žalovaným, v ktorých boli dovolania žalovaného v obdobných veciach odmietnuté napr. 3Cdo/259/2019, 3Cdo/195/2017, 4Cdo/545/2015, 4Cdo/128/2018. Pre prípad, ak by sa dovolací súd zaoberal meritórne dovolaním žalovaného, navrhol, aby súd dovolanie zamietol.

Posúdenie veci dovolacím súdom

19. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala advokátom zastúpená (§ 429 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

20. Najskôr najvyšší súd zaujal stanovisko k návrhu žalovaného na odklad vykonateľnosti napadnutého odvolacieho rozhodnutia. Tento návrh žalovaný odôvodnil (iba) tým, že v spore ide o dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 441 ods. 1 CSP, konkrétne o existujúcu hrozbu vzniku nenapraviteľnej ujmy spočívajúcej vo vedení exekučného konania.

21. Najvyšší súd SR, vychádzajúc z argumentácie žalovaného, nezistil splnenie predpokladov hodných osobitného zreteľa pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP; v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie (toto sa vydáva iba v prípade vyhovenia návrhu, pozn.). Dôvody uvádzané žalovaným podľa názoru dovolacieho súdu nepredstavovali hrozbu vzniku nenapraviteľnej alebo ťažko napravitelnej ujmy.

22. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

23. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

24. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

25. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

26. Dovolací súd predovšetkým uvádza, že žalovaný (kvalifikovane zastúpený advokátom) podal dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Rovnako tak sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 a § 432 CSP.

27. Ako dovolací súd už vyššie spomenul, relevanciu podľa § 421 ods. 1 CSP má právna otázka (nie skutková), na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípady) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

28. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

29. V prejednávanej veci dovolateľovi nešlo vytknúť, že by si vo svojom dovolaní vôbec nesplnil povinnosť uviesť (označiť) uplatnený dovolací dôvod, pretože z dovolania v tomto prípade celkom jednoznačne vyplývalo (o. i. aj pre explicitný poukaz na § 421 ods. 1 písm. b) CSP) namietanie nesprávneho právneho posúdenia veci. Z obsahu dovolania dovolací súd vyabstrahoval, že žalovaný sa v zásade pýta na posúdenie otázky platnosti Uznania dlhu, ktorá nemala byť dovolacím súdom doposiaľ riešená a na otázku, či uznanie práva čo do výšky musí byť vyjadrené tak, aby jeho výška bola objektívne určiteľná, napr. odvoditeľná z inej listiny, na ktorú listina o uznaní dlhu odkazuje. V dovolaní (str. 4, bod 2 dovolania) dovolateľ uviedol, že uznanie dlhu je podľa jeho názoru v tejto veci neplatným právnym úkonom a prenesenie dôkazného bremena na dovolateľa je nesprávny postup súdu. V tomto ohľade dovolateľ poukázal na odvolacie rozhodnutia 2Cob/54/2012 a 6Co/16/2014 vydané Krajským súdom v Bratislave.

30. V rozsahu žalovaným uplatnenej dovolacej argumentácie o doposiaľ neposúdenej/ nerozhodnutej otázke platnosti/neplatnosti uznania dlhu považuje dovolací súd za dôležité poukázať už na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ako súdu odvolacieho napr. sp. zn. 2Obdo/67/2018, sp. zn. 3Cdo/195/2017, sp. zn. 3Cdo/259/2019 a na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavného súdu“) sp. zn. II. ÚS 516/2020, ktoré už podobné spory aj s dovolateľom ako žalovaným posudzovali. Vo veci sp. zn. 2Obdo/67/2018 najvyšší súd síce v iných časových súvislostiach, avšak v podobných rozhodných skutočnostiach, ako je tomu v teraz posudzovanej veci, k uznaniu dlhu žalovaným z 8. októbra 2001 uviedol, že toto uznanie spĺňalo všetky zákonom požadované náležitosti. Uvedené právne závery akceptoval aj Ústavný súd SR v uznesení z 5. novembra 2020 sp. zn. II. ÚS 516/2020, ktorý ústavnú sťažnosť žalovaného podanú proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/67/2018 odmietol. Podobne vo veci sp. zn. 3Cdo/195/2017 považoval najvyšší súd síce v iných časových súvislostiach, avšak v podobných rozhodných skutočnostiach, ako je tomu v teraz

posudzovanej veci, právne závery odvolacieho súdu konštatujúce platnosť uznania dlhu z 9. októbra 2001 za primerane odôvodnené. Rovnako sa touto otázkou zaoberal dovolací súd i v obdobnej veci sp. zn. 7Cdo/57/2021 z 31. mája 2022 s rovnakým žalovaným.

31. V dovolaní napadnutom rozsudku odvolací súd najskôr konštatoval, že uznanie dlhu zo dňa 19. júla 2001 (č.l. 20 spisu) vyhodnotil ako platné uznanie dlhu v zmysle § 558 OZ, pretože obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom. Je v ňom totiž obsiahnuté písomné uznanie žalovaného, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, keď je nesporné, že právnym dôvodom vzniku záväzku bolo vrátenie nevyčerpaných prostriedkov fondu prevádzky údržby a opráv bytového domu na ulici Ľ. Zúbku 9-13 v Bratislave, správcom po ukončení výkonu správy. Žalovaný skutočností, ktoré uvedené listinné dôkazy preukazujú, nebol schopný v konaní vyvrátiť, príp. relevantne spochybníť. Podstatné podľa dovolacieho súdu je, že žalovaný svoje tvrdenie, že dlh ku dňu uznania neexistoval, resp. existoval v inom rozsahu (bez presnej špecifikácie), napriek tomu, že na jeho strane bolo dôkazné bremeno ohľadne preukázania tvrdení, ničím nepreukázal, a len spochybňovanie skutočností, pre rozhodnutie v danej veci často nepodstatných, nebolo z jeho strany spôsobilým prostriedkom pre dosiahnutie úspechu v konaní. Samotná skutočnosť, že Uznanie dlhu sa nenachádza v evidenciách žalovaného nemá za následok neplatnosť tohto právneho úkonu. Pri ustálení výšky dlhu odvolací súd logicky odkázal na Potvrdenie o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu prevádzky údržby a opráv z 15. marca 2002 (l.č. 1097 súdneho spisu).

32. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na na čl. 6 Základných princípov CSP, podľa ktorého majú strany sporu rovné postavenie, spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany. Zachovanie rovnosti zbraní z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia strán sporu navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovať dôkazy je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa viaže v sporovom konaní na schopnosť strany predložiť súdu adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je ponechaná na účastníkovi sporu, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Pokiaľ strana sporu svoje tvrdenia nepreukáže, neunesie dôkazné bremeno.

33. Podľa § 558 OZ, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval.

34. Podľa § 35 ods. 1 OZ prejav vôle sa môže urobiť konaním alebo opomenutím; môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejsť. Podľa odseku 2 právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.

35. V zhode s vyššie uvedeným najvyšší súd uvádza, že Uznanie dlhu z 19. júla 2001 - ako jednostranný právny úkon žalovaného daný v písomnej forme a ako prejav vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky - je určitý a zrozumiteľný, pretože (aj) výkladom podľa § 35 ods. 2 OZ je objektívne pochopiteľný, t.j. nevzbudzujúci pochybnosti o jeho obsahu. K rovnakému záveru dospel dovolací súd aj vo vyššie uvedenom rozsudku vo veci sp. zn. 7Cdo/57/2021 z 31. mája 2022 v obdobnej veci. Dovolanie v tejto veci bolo podané 11. marca 2022, teda v čase, keď ešte predmetný rozsudok vo veci sp. zn. 7Cdo/57/2021 nebol vydaný. Z tohto dôvodu dovolací súd predmetnú otázku v tejto veci znovu posúdil, avšak nedospel k inému ako vyššie uvedenému záveru.

36. Dovolaciemu súdu preto za opísanej situácie neostávalo iné, než konštatovať, že dovolanie žalovaného síce vadou nedostatku jeho zákonom predpísaných náležitostí (vo všeobecnosti) netrpí, avšak nie je dôvodné. Preto s dovolaním podľa § 421 písm. b) CSP naložil spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku, teda zamietol dovolanie podľa § 448 CSP.

37. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že neúspešnému dovolateľovi (žalovanému) určil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov

dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

38. Rozsudok prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.